

ראשית הגז פרק אחד עשר חולין קלח

עין משפט
גרי מצוה

ופרכין ותי תנא מנה בן ארבעים. והא מנה ופרס דרב הוא מנה ופרס וקאמר רבי דוסא בכל אחת מנה ופרס ופליגי רבנן עליה דאמרי כל שהן ופירש רב למילתייהו דכל שהן היינו בין כולן מנה ופרס: **חמת חדשה**. של עור שלא גמר תפירתה ושייר בה סדק:

תורה אור

אע"פ שמקבלת רמונים. שאין בסקר כמותו רמון: טורה. שלא נמנה מלאכה: הפרה. ונגמרה מלאכה וחל עליה שם כלי ואח"כ נקדעה כמותו רמון טורה אבל מקבלת רמונים עומדה דלא פקע שם כלי מיה עד שהיבך כמותו רמון כשיעור כל כלי בעלי דמים שיעורן כרמונים: **כפקעיות של שתי**. שיעור קריעת כלי לטהר כשמוציא פקעיות של שתי שזה הוא תשמישתה של חמת ואין דרך להשתמש בה פירות וחסה פקעיות של שתי גדולים עשר סלעים משקל ארבעה למנה: פקעיות. למושי"ל: הגא. הא דקתני מתניתין חמש סלעים מלבן לא שיהא על ישראל מוטל ללבוט אלא אשיעורא קפיד ליתבי ליה בהכרע שפסילתבן שיהא בו חמש סלעים ונפטרות כל גזיזים: **אמר קרא לעמוד לשרת**. בחר ראשית הגז כתיב כי בו בחר ה' מכל שבטך לעמוד לשרת: **מאי ניהו אבנט**. שהוא קטן שבגדי כהונה וקיס להו לרבנן שיכול לעשות מחמש סלעים למר שהרי אין כולו למר אלא כלאים הוא: תפשת מרובה לא תפשת. ברייתא בתורת הכהנים גבי זבה (ויקרא טו) ימים רבים ימים שנים רבים שלשה או אינו אלא רבים עשרה אמרת של ששמו מרובה ושמועו מוטע תפסת מרובה לא תפסת תפסת מוטע תפסת הואיל ולא פירש לך איזה מהן יש לך נתפס הראשון שבמשמע שאם לא נתפס אלא המרובה אני משיבך מהיבן אתה ממעטין ליה המוטע והלא אף הוא במשמע כשהאמר אינה זבה בפחות מעשרה אני אומר לך והלא אף משמע במשמע וכשהאמר כשגלה ואני משיבך (פ) אינו אלא מעשרה אתה אומר לי אף השלשה במשמע וגבי שירות נמי האמר אבנט ואני משיבך ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף האבנט בכלל שירות ומהיבן אתה ממעטין אבל כשהאמר אין פטור אלא בכדי מעיל אני משיבך והלא אבנט ראוי לשירות וקרא שירות הוא דכתיב: ואימא כיפה של למר. שהיא מוטעת מאבנט ואף היא בכלל שירות כדכתיב (שמות כח) על פתיל תכלת ותכלת עמרמל הוא: כיפה. כובע קטן פלטר"י: ושמה אוחו. גזין: **אמר קרא**. גבי שירות דראשית הגז: הוא ובניו. ואין אינו בכהן הדיוט: **והיאח למ"ד אבנטו של כהן גדול**. ביום הכיפורים שהוא ביום כדכתיב (ויקרא טו) ובאבנט בך יתגור: לא זהו אבנטו של כהן הדיוט. של כל השנה דהא הוא הואי של כלאים כדכתיב (שמות טז) ואת האבנט שם משור חכלת וגו' וכי כתיב אבנט דכלאים

בששים ותי תנא מנה בן ארבעים סלעים אין *והתנן *חמת חדשה אע"פ שמקבלת רמונים טורה תפרה ונקדעה שיעורה כמוציא רמונים רבי אליעזר בן עקיבא אומר כפקעיות של שתי אחת מארבע במנה בן ארבעים סלעים: וכמה נותן לו כו': תנא לא שילבננו ויהננו לו אלא שילבננו כהן ויעמוד על חמש סלעים: כדי לעשות בגד קטן: מנהני מיילי *אמר ר' יהושע בן לוי אמר קרא לעמוד לשרת דבר שהוא ראוי לשירות מאי ניהו אבנט אימא מעיל *תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת ואימא כיפה של צמר דתניא *כיפה של צמר היתה מונחת בראש כהן גדול ועליה ציץ נתון לקיים מה שנאמר *ושמת אותו על פתיל תכלת אמר קרא הוא ובניו דבר השוב לאהרן ולבניו אבנט נמי לא **הבי** גרסינן הניחא שוי הניחא למאן דאמר למאן דאמר לא *אבנטו של כ"ג לא זהו אבנטו כו'. כדמוכח והו אבנטו של כהן בפ"ק דיומא (ד' טז):

[מוספתא ב"מ דכלים פ"ו וביבא ה"ט פ"ו דכלים]

[גזיל קלח]

[תנייה זי. ושי"ל]

[בב"מ ר"ט פ"י מה"ל כלי המקדש חמה ששמיט הרמ"ס דבר ז'א]

[יומא ג' יב. טז. תמיד כו']

השנה דכי כתיב אבנט בכלאים גבי פרשת בגדי כהונה בכהן גדול הוא דכתיב אבל בכהן הדיוט כולו של כהן א"כ לא משכחת למר באבנט של הדיוט ואמאי משערה ראשית הגז באבנט הא לא שוין בה אהרן ובניו שהלמך אינו ראוי לשירות הדיוט: **שם אבנט**. אע"פ דאין למר בשירות הדיוטות הרי ראוי לשירות כ"ג ואי משום הוא ובניו הכי קאמר דברים הראויין לאבנט שהרי אבנט נוהגת בו ובבניו: *מכר לו שחופות כו'. הא אוקימנא עלה טובה קמ"ל דאע"פ ששייר לעלמו מן הטוב יקנה מן הלוקח ממין הרעות אחד מששים ויתן לו: גזו ומכר ראשונה. ראשונה היה מוכר לאחר גיזתה מיד קודם שליקף חמש גזיזין: חייב. בראשית הגז דגזו לאכך למר רחמנא והא איכא דבשעת גיזה כל אחת היטה שלו: **בעידנא דקא מלי שחופות**. דחמש לאן שעל יד גיזה החופות הוא מתחייב לרבעה ראשונות והוא שעתא לא הוו מלאן שלו: **תנן הלוקח לאנו של עובד כוכבים**. אפילו עד שלא נגזזה וגזזה פטור הלוקח ללאו לאנו הוא: הא לאנו לגזו. שמכר לו *גוף האלן זה קנה לו הגוף עד שגזו: חייב. דלאכך קרינא ביה: **כל חרף וחרף חרף גיזה נפק מרשותיה**. וקתני חייב אלמא בחר שעת גיזה דכל חרף אזלינן: **כל שלשים יום**. לאו דוקא אלא שיהו כל הגופים קטנין לו עד תשלום כל הגזיזים: **בחר מוכר אזלינן**. למיחב חבוליה: קלחי אילן. אזילוט עלמן לקח עם פירותיהן להכי נקט לשון קלחי שאין שדה זו שדה אילן אלא שדה לבן וגדלו של שמי או שלשה אזילוט ומכרן: **גזו**. לוקח פאה מכל אילן ואילן כדכתיב (דברים כד) לא תפאר אחריך ואין אחד מהם פטור את חבירו הואיל ואין השדה שלו שאם היטה שדה שלו היה נותן מאחד על כולן: **אימיה בזמן שלא שייך בעל השדה**. שום אילן בשדה לעלמו: **אבל שייך**. אחר לעלמו רמיא כולה חייבו עליה וטות פאה בקרקע בזרעים לעניים ופותר את כל האזילוט אלמא היכא דאיכא שירא כולה חייבא רמיא עליה דאי לאו עליה רמיא היכי פטר בפאה דרייה אזילוט של אחרים: והוא שפחיל בעל הבית לקטור. הזרעים קודם מכירת האזילוט דמהיהא שעתא מיחייב בפאה ופאה דידיה דההיא שעתא חייב למפטר כולה שדה ומייהו כי לא שייך מידי אסתלק מדיון פירות אזילוט ואין פאה זרעים פוטרין וכי שייך דאכתי שייך בפירות אזילוט לא נפק מחייבא קמח והוא ליה כדמטיקרא: **ובקרקס**. משמע מחלת קרייה: **לא מיחייב בעוליה עדריה**. דלא כתיב בגזוזם אלא גו *אלאכס לאחר כקרא גז לאן: **אלא אמר רבא**. טעמא דמתני' משום דאין אדם רשאי להפקיע ממנו מיד מנהו ולמכור גזיזי כדי שיהא גז של אחד ולאן של אחר לפוטקין ללא קרינא ביה גז לאכך אלא כי קא מזבין

כ"ג א ב מ"י ס"ג מה"ל מתנות עניים ה"י.

[א מ"י ס"ח מה"ל כלי המקדש ה"ל ג:]
[ב מ"י ס"י מה"ל כבדים ה"ל טו טו"ט י"ד ס"י שלג טי"ף ג:]

זה הדבור שייך למתני דגזיל. ר"מ

[גזיל הלוקח ג]

[גזיל גז האלן והקנה כו' קן העתים הרי"ן]

שיטה מקובצת
[ל] רתנן המוכר קלחי אילן. ג"ב ע"י פ"ג דפאה וע"ש בהר"ש ז"ל:

גליון הש"ס
רש"י ד"ה והוא שפחיל וכו' ואין פאה זרעים פוטרין. ע"י כפ"ח במ"ס חיים כדמכ"ס ס"ג ה"ל יח מה"ל מתנות עניים:

[גזיל אה"ל]

לא קמזבין מהטות דכהן הילכך כי שייך מידי איכא למימר מדלא פריש מוכר ללוקח מוח מחמתויו של כהן ודאי הכל מוכר לו ושייר אללו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מהטות דכהן גבך היא וכי

השנה כתיב: שפיר. משכחת של שאר ימות השנה: אלא כשר הוא בהדיוט כל

גזיל קלח. קלח. ביק קפו.

אלמא מחטת דכהן לא מזבני איש. פירוש לא מזבני כמו לא זבני דכי היכי דשלקת ממנו במשקל מנכה לו משום דכחמר ליה מוכר לי לנטרף בשר לא רלה לקנות מתנות ה"כ מתני' שייך אלל מוכר הוי כלוקח הימנו במשקל ולא זבין מתנה דכהן אבל בשלל שייך כלום לא שייך לומר לא זבין שהרי קנה הכל ונייהו הא דקאמר דל"ל מוכר מתנה דכהן לא זבני לך לא ח"ש:

הדרן עלך ראשית הגז

שילוח הקן לזבד מראשית הגז.

וה"ה לזבד מתנות והוא לזבד ממתנות ומדא מנייהו קנטו: כל היכא דתנן בחולין ובמוקדשין ללורך כו'. תימה כיון (ה) דלחין חילוק בין חולין ומוקדשים אלא בגיד הכשה וזכרון וזאת כתיב ח"כ הכי נמי הוא מני למימר אפסכא שלא ללורך לזבד מאותו וזאת כתיב וי"ל דכיון לדחוש הוא בלוחו שהוא שלא ללורך כדמפרש ואזיל ולאו מי אוקימנא כו' ניחא טפי לומר לזבד מאותו דבר שהיית סבור שהוא ללורך והוא שלא ללורך: **ומאי** טעמא אוקימנא לאו משום דקשיא לן כו'. דהא דאשמועינן דולדות קדשים במיני אמן או בהוייתן סן קדושין הוא מני לאשמועינן בעלמא בלא גיד הכשה אלא ליידי דתנא ללורך תנא נמי שלא ללורך ומ"מ מוקמינן לה בולדות קדשים כיון דמלין לפרושי דאשמועינן חדוש קנט: **וצ"ל** זה שאין אשה מצוה לשלחו אלא להביאו ליד גזבר.

פ"ה טעמא משום דלא אמרה חורה שלח תקלה וקשה חדא דליגנא לא משמע הכי ועוד דמסיק ומוקי לה בלא גזבר דמי דמי א"כ אין בו תקלה וגרחה דפשיטא דקרא דריש דמשמע דבמדי שכול לשלחו משתני אבל הקשה מלוה להביאו ליד גזבר ופירש בקובעם מהתקן לך לא מני לאחריו דהא צ"בי תוריים לא מועלים ולא נהגים וזכ"ע דקדשי בדק הבית מועלים מתניתין איירי בקדשי מוצב לכ"ע ולא פליגי בסמוך אלא בקדשי בדק הבית ולהכי לא מני ממונע מתקן לך ומיניה לטון להביאו ליד גזבר און מיוסב כל כך גזבר לא שייך אלא בקדשי בדק הבית:

כפי' הקובעם שלפניו אינו וע"י רש"ל ורש"ה

[משילה יכנ]

הגהות הב"ח (ה) חוסי' ד"ה כל היכא וכו' תימה כיון דהא דלחין חילוק בין חולין ומוקדשים אינו אלא:

וכי לא שייך חייב הלוקח ולא משום דחיווב הגזוה עליה ללאו לארך הוא אלא משום דזה לא מוכר לו חלקו של כסף: נותנו. לוקח לכהן ואין הטבה מנכה לו כלום לפי שלא מוכר לו את המתנות מהתמא: לקח הימנו במשקל. דהשתא דהיא זבין ליה: מנכה לו מן דמיים. תורה אור משנשחטה זכו הכהנים במתנותיהן והדין על הטבה וגבי ראשית הגז והיא אש פירש לו הכל אי מוכר לך אין כחן לכהן כלום על זה הואיל ועד שלא נגזזה נמכרה לא חל עליה חובת ראשית הגז ללא קרינא ביה גז לארך ועממא דמתני' משום דלא זבניה ולטעמיה דרב הסדא אפילו פריש ליה יהיב ליה ולאו מילתא היא":

אלמא מתנות דכהן לא מזבני איניש הבא נמי מתנות דכהן לא מזבני איניש הלכך שייך המוכר מוכר חייב דאמר ליה לוקח מתנה דכהן נבך היא לא שייך לוקח חייב דאמר ליה מוכר מתנה דכהן לא זבני לך:

הדרן עלך ראשית הגז

שילוח הקן נוהג בארץ ובח"ל בפני הבית

הבית ושלא בפני הבית "בחולין אבל לא במוקדשין חומר בכסוי הדם משילוח הקן *שבכסוי הדם נוהג בחיה ובעוף במוזמן ובשארין מוזמן ושילוח הקן אינו נוהג אלא בעוף ואינו נוהג אלא בשאינו מוזמן איזהו שאינו מוזמן כגון *אוזין ותרנגולים שקננו בפרדס אבל אם קננו בבית וכן יוני הדרסאות פמור משילוח יעוף ממא פמור מלשלא יעוף ממא רובין ע"ב ביצי עוף מזהיר ומהור רובין על ביצי עוף ממא פמור מלשלא קורא זכר רבי אר"יעזר מחייב דוחבמים פומרין: (גמ') רבי אבין ור' מיישא א' חד אמר כל היכא דתנן בארץ ובח"ל שלא לצורך לזבד מראשית הגז לאפוקי מדר' אלעאי דאמר *ראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ וחד אמר כל היכא דתנן בפני הבית ושלא בפני הבית שלא לצורך לזבד מאותו ואת בנו שלקא דעתך אמינא הואיל ובענינא דקדשים בתיב בזמן דאיכא קדשים נגהוג בזמן דליכא קדשים לא נגהוג קמ"ל ותרוייהו אמרי כל היכא דתנן בחולין ובמוקדשים לצורך לזבד מגיד הנשה *פשיטא משים דאיכדיש פקע ליה איסור גיד הנשה מיניה ולא אוקימנא בולדות קדשים *ומאי טעמא אוקימנא לאו משום דקשיא לן לא ליתני מעיקרא נמי לא תקשי לך איירי דתנא לצורך תנא נמי שלא לצורך: בחולין אבל לא במוקדשים: **אמאי** לא דאמר קרא שלח תשלח את האב במי שאתה מצווה לשלחו יצא זה ששאי אתה מצווה לשלחו אלא להביאו ליד גזבר שהור עוף הלכך עוף שהרג את הנפש פמור משלוה מ"ט דאמר קרא שלח תשלח את האב במי שאתה מצווה לשלחו יצא זה שאי אתה מצווה לשלחו אלא להביאו לב"ד היכי דמי *אי דגמר דיניה בר

הדרן עלך ראשית הגז

שילוח הקן אכללא במקדשין.

בגמ' מפרש היכי דמי מוקדשין: ואינו נוהג אלא בשאינו מוזמן. דכתיב (דברים כב) כי יקרה: שקננו בפרדס. שמרדו וילאו מן הבית ואין חזרות לבית ונעשו מלבידות ופרדס לאו מוזמן הוא שכיולים הס לזרות אבל אם צבית קנטו פמור: קנטו במוך אבל אם שלא מכרו: וכן יוני הדרסאות. שדרכס לנגדל עם בני אדם פמור: **עוף טמא פמור**. כדמפרש בגמרא לזכר טהורה ולא עומאה: **עוף טמא רובין על ביצי עוף טהור**. אר"ע דמינא דאפחות זבד שילוח הוא: פמור. דקן לפור בעינן שתהא האם המקננת לפור טהורה ועוף טהור הרובין על ביצי עוף טמא נמי אר"ע דקן לפור הוא פמור כדמפרש בגמרא וזאת הבנים תקח לך ולא ללכיד ובגמרא פריך מכלל דעוף טהור הרובין על ביצי מין אחר כמותו טהור חייב: **קורא**. עוף *טמא הוא וזכרו לרבין על ביצי אחרים: **זכר פמור מלשלת** כדליף טעמא בגמ': (גמ') **רבי אבין ורבי מיישא**. מפרשי דך מתניתין דכסוי הדם ואותו וזאת כתיב ויגיד הכשה והזרוע והלתיים וראשית הגז ושלות הקן דתנן צבולה בדרך ובח"ל בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין ובמוקדשין מר פריש חדא ומר פריש חדא ולא פליגי ותרוייהו קא מפרשי לחידך ולריבין חנו לומר דזבד בשם אומר: כל היכא דתנן בדרך ובח"ל בכהן פרקין: **שלח ללורך**. הוא דלאו חובת קרקע ניניה אלא חובת הגוף ונהוגת בכל מושבות כדליף בפי"ק דקדושין (דף נז:): לזבד מראשית הגז לאפוקי מדרבי אלעאי. דמקיש לה לתרומה וה"ה נמי במתנות נשנית ללורך דהא רבי אלעאי יליף מתנות

ע"כ שייך לע"ה

[ע"י חוסי' לקמן קלעו ד"ה שכסוי הדם]

[לקמן קלעו:]

[לעיל קלעו:]

ז"ל עזר ר"ח

[לעיל פט:]

ז"ל מרי טעמא רש"ל

[לקמן קמ:]

ז"ל כל

ז"ל זור

שיין רש"ל

שילוח הקן

פרק שנים עשר

חולין

קל"ט

עין משפט
נר מצוה

בר קטלג הוא . ומיכן מלטג : ובערת הרע . מלוא על כל הפוגע במיני מיתה להביא לנ"ד כדי לבער רשעים מישראל : מי מימינו . אפילו כשהוא חולין : אלא דחוא קן בעלמא . במקום שאין קני לו והבינים אינן שלו דהא כל מקום שהבינים שלו אפילו ע"י זכיות חלר המשמרת לאדם שלא מדעתו חורה אור חשיב ליה מוזמן כשהואל את הפרה (ב"מ דף קנ.) : אלא דאגבטינהו לאפרוחים . וזכה בהו ואקדשינהו ומלחר דאפרוחין קדושים נפטר מלשלת את האם : וסדר אהדרינהו . וחזרה האם עליהן : פטור מלשלת . דהא כיון דזכה בהו מוזמן קרינא בהו : איחייב ליה כשילוח . כשמלן ומשום דלקדשה בבהר הכי לא פקע ליה שום מלוא מינייהו א' דהנחיל וכו' מוקדשים אין כהו הדם טובה בהן כדלמרינן בפרק כהו הדם (ע"ל דף סו.) : משום שחטפה שאינה ראויה שאחריהם בהנחה : שחטפה ואחר כך הקדישה חייב לכסות . דחובב דחיל עליה לא פקע : רב אמר . לתרוני למתני' : במקדיש פירות שזכבו . בזולת שזכבו למוזב לעולם נדבה ואחר כך כשגדלו אופן פירות מרדו וילאו וקננו במקום אחר דמטיקרא כי אקדשינהו ידיהו הוא ומל הקדש עליהו והשאת דמלן לא מוזמן הוא ואי הוא חולין הוא מיחייב והאי דקט פירות ולא אמר מקדיש שזכבו עלמו משום דיונים אינן ראויין אלא כשהן קטנים ורב לא אמר למיתיה אלא כקדשי מוזב : דקא מוקים ליה אפילו כקדשי בדם הבית . ואשמועינן רבותא דלע"ג דקדושת דמים בעלמא הוא פטור מלשלת כדלמרינן טעמא שחטפה מלוא להביאו ליד גזבר : לא פקט קדושתיהו . במירדתן לא ילאו מכה הקדש : פקט קדושתיהו . ומיחייבי כשילוח : לפי הארץ . אינן אבודין כשכל מקום שהם של הקדש הן : סא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רבו . סא קיס ליה כיון דמרדה פקטה לה קדושה וכתר דשמעיה מרבי יוחנן דרתי ליה לה' הארץ ומלוא קבלה ממש ומשום הכי פטור במקדיש ואכד : סא דלמר סרי עלי . להביאו וכשהפרישה אחר כך נגנבו ואכדו לע"ג דבי גזא דרחמנא הוא לא קיים מרדו : נדר האומר סרי עלי עולם . ואח"כ הפריש בהמה ואמר הכי זו נדרי אס מתה חייב באתרויהו הוואל ומטיקרא ארכבה אכתפיה : דמיחמר הקרבה . דכי אמר עלי הכי קאמר עלי להביאו לעזרה אבל בדם הבית גמרו בהפרישו ואי משום ללא הביאו ליד גזבר הכל גזברים הן לכה' הארץ : וכיה וס קרבן לבדק הבית שאף הן נקראים קרבן כענין שנאמר (במדבר לא) ונקרב את קרבן ה' איש אשר מלא כלי זב וקדושת דמים הם : שור זה עלי עולם . לע"ג דלמר זה כיון דקאמר עלי עלי שאכדו כי גזא דרחמנא אכתבו ואס הויתן הגב הוא מעל ועליו לשלמן להקדש : בערפין . האומר ערפי עלי והפריש ערכו : דלא מיחמר ליה בלא עלי . דלא אפשר למימר הכי זה בלשון ערך דהא עדיין לא קבל חובת ערך עליו : דאי נימא ערפי . ולא עלי אמתן רמי האי נדר לשומו : אס אמר ערך פלוני . ולא אמר עלי אמתן רמי : ועוד תניא . דחייב באתרויהו : ונתן אס הערכך . כפודה שדה מקנה מן ההקדש כתיב וחשב לו הכהן את מכתת הערכך עד שנת היוכל ונתן את הערכך הו"ל למכתב ונתן אורו או ונתנו נה"ל הערכך ש"מ אערכין קמהדר : לפי שמלינו בהקדשות ומעשר שני שסן ממחילין על המטות . כשהפריש פרוין ואכד אינו חייב באתרויהו דהא כתיב ויפס ממישת כסף ערךך עליו והיה לו ולא כתיב ביה נתיב אלא משפרישו ואמר הכי זה מהולל על זה נקרא ערך להקדיש דמיו וילא לחולין הקדש : ערךך עליו ויהיה לו ולא כתיב ביה נתיב אלא משפרישו ואמר הכי זה מהולל על זה נקרא ערך להקדיש דמיו וילא לחולין הקדש : יכול

ו א מיי' פ"ו מהלכות
ערכין ס"ג כב :
ז ב מיי' פ"ג מהל'
שמיטה הלכה ז סג
ענין סה טושיע י"ד ס"י
לכב טפ"ח ס :
ח ב מיי' פ"ד סה הל' ג :
ט ד מיי' פ"ד מהל'
מעשה קרבנות הל' ד :

י ה מיי' טס הלכה ס :
יא ה מיי' טס הלכה ו
וע"פ בלחמך דמי
זה עלי :

[למנן קמא.]

שיטה מקובצת
[א] דאיתמר טנה זה
לבדק הבית . ג"כ ע"י
חוס' ערכין דף כ ע"ב

הגהות מהר"ב
רנשבורג
[א] רש"י ד"ה לחייב ליה
וכו' שום מלוא מינייהו .
כאן פס"ד ואח"כ מה"ד
דמילא וכו' :

מגילה ת. כ"ה ו. קיטן
פ"א מ"א

נ"כ סה' פ"ט סה'
ג"מ ו. ע"ז סג. תמונה
ט. סה' ערכין סה' :

[ג"ל דחנן]

[ר"ה ו.]

[ע"ל גמ.]

[ג"ל דחנן]

ערכין כ :

גליון הש"ס
גב"ה סה' מקמי דשמעיה .
לעיל דף נט ע"א :
רש"י ד"ה דמיחמר
הקרבה וכו' להביאו
למרה . טו' מעילג דף
יט פ"א כנשי' ד"ה עד
שאל ותי' לעיל דף כב
ע"ב חוס' ד"ה והיני :